REPREZENTAREA OLIMPICĂ LA ÎNALT NIVEL, OBIECTIVUL PRINCIPAL AL SPORTULUI ROMÂNESC DE PERFORMANȚĂ

DOUĂ MEDALII DE BRONZ, DAR BOXUL PREZINTĂ MULTE SEMNE DE ÎNTREBARE

Ca de obicei, o dată la patru ani, turneul olimpic de box ne prilejuiește o privire de ansamblu asupra unuia dintre cele mai vechi sporturi olimpice. Boxul amator a urmat și el traseul ascendent al altor sporturi în care progresele sînt mai ușor sesizabile dacă arbitrul decisiv este secunda, metrul sau gramul. Cu inevitabila doză de subiectivitate care însoțește orice apreciere asupra confruntărilor din ring, vă supunem cîteva observații de ordin general asupra întrecerilor pugiliștilor la J.O. de la Moscova.

Bătrînele „academii pugilistice" europene, în impas

Iubitorii sportului cu mănuși din întreaga lume au așteptat cu interes disputele din cadrul turneului olimpic de box, dispute care promiteau — potrivit tradiției — un spectacol sportiv valoros. **Dar speranțele de a asista la întreceri de calitate, purtate cu armele tehnicii, care să justifice denumirea de „scrimă pugilistică" acordată boxului, s-au aminat de la meci la meci, de la gală la gală, fiind foarte rar satisfăcute.**

Privit în general, recent încheiatul turneu olimpic al pugiliștilor a constituit o decepție pentru cei mai mulți dintre iubitorii acestui sport. Pregătirea tehnică sumară a majorității sportivilor a dat competiției o notă de mediocritate cu totul neașteptată. Arbitrajul — un factor deosebit de important în desfășurarea meciurilor de box — a fost și el sub așteptări, mulți judecători apreciind lupta din ring după criterii greu de înțeles. Ce dovadă mai bună în acest sens decît faptul că la cele 11 meciuri finale (unde se presupune că au fost selecționați cei mai buni arbitri) s-au dat nu mai puțin de 7 (șapte) decizii cu 4—1 ? !

Aprecierea aceasta generală asupra turneului nu știrbește cu nimic meritul unor campioni autentici, adevărați maeștri ai scrimei pugilistice, care s-au impus cu autoritate în toate partidele susținute. Ne referim, în mod special, la pugiliștii din echipa Cubei, recordmena absolută a întrecerii, care au recoltat nu mai puțin de 10 medalii (din 11 posibile). **Sportivii cubanezi s-au prezentat la competiție cu cea mai bună pregătire. Școala de box cubaneză a pus de aceastǎ dată în umbră bătrînele „academii pugilistice" europene conservatoare, tributare unui stil de luptă purtată cu încetinitorul.** Maniera modernă de luptă, caracterizată prin tehnică bună, tactică în exclusivitate ofensivă, viteză mare de execuție și angajament fizic total în toate cele trei reprize a fost însușită de coechipierii lui Stevenson și rezultatele s-au văzut: 6 medalii de aur, 2 de argint și 2 de bronz.

Într-un sport atît de vechi ca boxul se pune întrebarea dacă mai poate apărea ceva „nou" în lupta din ring. Realitatea ne demonstrează că da. Cu ani în urmă, au obținut rezultate remarcabile școlile de box sovietică și poloneză, avînd ca puncte comune loviturile izolate (directe de întîmpinare și contre) și o tactică de așteptare. **Montrealul și acum Moscova au reabilitat (în asta constă „noutatea") stilul de luptă ofensiv de mare angajament fizic, stil care ne amintește de vechea școală de box românească, de maniera de luptă a marilor noștri campioni Linca, Negrea, Dobrescu, Fiat și chiar de mai tinerii frați Cuțov din zilele lor bune.** Rezultatele modeste ale boxului românesc din ultima vreme sînt și o consecință a faptului că antrenorii noștri au renunțat să-și instruiască elevii pentru o tactică ofensivă, altoind la stilul românesc de luptă hibrizi străini care nu au dat rezultatele scontate.

La această ediție a turneului olimpic de box, pugiliștii cubanezi nu au cedat nici un moment inițiativa, răspunzînd cu stoluri de lovituri, mai ales atunci cînd au fost atacați cu îndîrjire de adversari. Tehnica bună, pregătirea fizică excelentă pentru toate cele trei runduri, forța loviturilor le-au adus victorii clare. Teofilo Stevenson și Angel Herrera (singurii campioni olimpici de la Montreal care au reușit să-și apere titlurile și la Moscova), Juan Hernandez, José Gomez, Andres Aldama și Armando Martinez au cucerit mai mult de jumătate din medaliile de aur puse în joc. Ei sînt nu numai figuri reprezentative ale boxului cubanez, ci și stele de primă mărime ale ringului amator mondial.

Boxul sovietic, de excelentă valoare pînă nu demult, cu campioni la fiecare ediție a J.O. începînd de la Melbourne (1956), se pare că nu a depășit „șocul" Jocurilor de la Montreal cînd, pentru prima dată la J.O., nu a avut nici un medaliat cu aur. Acum, la Moscova, pe teren propriu, boxerii sovietici au reușit să cucerească doar un singur titlu, prin Șamil Sabirov, după o finală extrem de echilibrată, în care a primit decizia cu 3—2.

Celelalte patru titluri olimpice au revenit bulgarului **Petar Lesov** (campion-surpriză doar pentru neinițiați, el prezentîndu-se pe ringul olimpic cu titlul de campion mondial de juniori, cucerit anul trecut la Yokohama), lui **Rudi Fink** (R.D.G.) — învingătorul marilor favoriți Viktor Ribakov și Adolfo Horta — care avea în palmares medalia de argint la campionatele europene de tineret de la Izmir (1976), italianului **Patrizio Oliva** (campion european de tineret la Dublin — 1978), iugoslavului **Slobodan Kacear** (medaliat cu bronz la campionatele mondiale de la Belgrad — 1978).

Jocurile Olimpice de la Moscova au marcat declinul carierelor multor vedete ale boxului amator mondial: G. Gedö (Ungaria) — campion olimpic la München; **J. Hernandez** (Cuba) — campion olimpic la Montreal; **H. Srednicki** (Polonia) — campion mondial la Belgrad; **Ciu En Zo** (R.P.D. Coreeană) — campion olimpic la Montreal; **F. Sacirovici** (Iugoslavia) — vicecampion mondial la Belgrad; **S. Cuțov** (România) — vicecampion olimpic și dublu campion european; **K. Marjamaa** (Finlanda) — campion european etc. Nici unul dintre aceștia nu a reușit să urce pe podium la J.O. de la Moscova.

Bilanțul boxerilor noștri, cu mult sub așteptări

În țara noastră, boxul se bucură de o mare popularitate fiind urmărit de numeroși iubitori ai spectacolului pugilistic. Interesul pentru scrima pugilistică a fost determinat, de-a lungul anilor, și de rezultatele frumoase obținute pe plan internațional de către boxerii români, ale căror nume au figurat printre campionii marilor competiții continentale. Dacă pe treapta cea mai înaltă a podiumurilor campionatelor europene au reușit să urce mai mulți sportivi români, **la Jocurile Olimpice unica medalie de aur ne-a fost adusă de la Melbourne, în 1956, de către Nicolae Linca.** De atunci au trecut alte șase ediții ale J.O. și de fiecare dată am sperat ca titlul olimpic cucerit de Linca să nu mai rămînă singular în panoplia boxului românesc. Și acum, cu prilejul J.O. de la Moscova, am crezut că unul dintre boxeri va egala succesul de la Melbourne. Dar așteptările noastre nu au fost împlinite, **echipa română de box întorcîndu-se acasă doar cu două medalii de bronz. Un rezultat modest, sub cel realizat la ediția anterioară a J.O. (2 medalii de argint și 3 de bronz) și, mai ales, mult inferior față de angajamentele luate de către antrenori și federația de specialitate.** Cum au evoluat boxerii români la J.O. de la Moscova? Puteau ei obține mai mult? Ce îi stopează, pe cei mai mulți, în fața podiumurilor de premiere? A fost trimisă la J.O. cea mai reprezentativă echipă a boxului românesc? Iată doar cîteva întrebări la care vom încerca să dăm un răspuns în cele ce urmează.

De la început trebuie să spunem că **boxerii români s-au prezentat la J.O. cu o pregătire mult inferioară față de cerințele unei întreceri de anvergura Olimpiadei. O scurtă retrospectivă a evoluției fiecărui component al formației este edificatoare:**

Dumitru Șchiopu (semimuscă). După două victorii în fața unor adversari cu adevărat modești — A. Hammoude (Siria) și A. Juntumaa (Finlanda) — a capotat la prima încercare mai serioasă la care l-a supus Li Ven Uk (R.P.D. Coreeană) care, la rîndul său, și-a făcut cu greu un loc pe treapta de bronz a categoriei. Cu atacurile sale stereotipe, lipsite de fantezie, cu o tactică lipsită de cele mai mici surprize pentru adversari, Șchiopu nu a putut promova în fazele superioare ale întrecerii.

Daniel Radu (muscă). Campion european de tineret la Dublin (1978), vicecampion european de seniori anul trecut la Köln, Daniel Radu se număra printre debutanții la Jocurile Olimpice cei mai bine cotați, fiind apreciat ca favorit la un loc pe podium. Dar comportarea sa pe ringul moscovit a fost submediocră. După o singură victorie, obținută în compania lui K. Wallace (Marea Britanie), a cedat la puncte (1—4) în fața lui J. Varadi (Ungaria), campion european de juniori la Rimini (1980)! Contraperformanța lui Daniel Radu este, paradoxal, normală. Este rezultatul superficialității sale în pregătire, al infatuării dusă pînă la exasperarea antrenorilor. Și în timp ce un coleg al său de generație, italianul Patrizio Oliva (și el campion la Dublin) reușește să cucerească medalia olimpică de aur, Daniel Radu a rămas departe de podiumul de premiere. Este rezultatul firesc al lipsei de modestie, al neseriozității în pregătire, al concesiilor permanente făcute de către antrenori.

Dumitru Cipere (cocoș). Singurul boxer român care a susținut 5 meciuri la această competiție. I-a întrecut la puncte pe M. Behrendt (R.D.G.), L. Mutale (Zambia), R. Czerwinski (Polonia), S. Kasatrian (U.R.S.S.) și a pierdut, cu o decizie de 2—3, partida cu B.J. Pinango (Venezuela). Prin evoluția sa, **Cipere a fost singurul pugilist român care a avut cele mai mari șanse de a boxa în finală.** El avea posibilitatea să-l învingă și pe Pinango dacă era mai bine orientat tactic, dacă în ultimul rund al semifinalei ar fi fost mai ofensiv. Comportarea lui Cipere, medaliat cu bronz, este meritorie, mai ales dacă ținem seama de faptul că a fost introdus în lot ca o soluție de ultimă oră.

Titi Cercel (pană). Spre deosebire de ceilalți pugiliști români, Cercel nu a beneficiat de o tragere la sorți favorabilă. Învingător în meciul cu R. Gönczi (Ungaria), „sorții" l-au adus în fața în a doua partidă un adversar deosebit de valoros, campionul mondial de la Belgrad la categoria cocoș, cubanezul Adolfo Horta. Cercel și-a apărat șansele cu mult curaj, dar diferența de valoare în favoarea cubanezului și-a spus cuvîntul...

Florian Livadaru (semiușoară). Comportare contradictorie față de evoluțiile bune preolimpice. Cele două victorii obținute înainte de limită în fața etiopianului T. Haile și a irlandezului S. Doyle nu au lăsat să se întrevadă pregătirea sa fizică sub orice critică. Ea a ieșit în evidență în partida cu K. Adach (Polonia), în ultimul rund Livadaru fiind ca o frunză bătută de vînt. Lipsit de vigoare, cu o arcadă spartă mai mult din vina sa, el a fost abandonat de arbitrul din ring cu patru secunde înainte de finalul meciului.

Simion Cuțov (ușoară). Marele campion al anilor trecuți a fost la această ediție a J.O. doar un „nume". Un „nume" ca multe altele care nu au mai ajuns în preajma podiumului de premiere. Cuțov cedînd la puncte, în primul meci, în fața lui S. Konokbaev (U.R.S.S.) — „argintul" categoriei.

Ion Budușan (semimijlocie). O „speranță" înainte de J.O., Budușan a pierdut, neașteptat, înainte de limită. Campionul polonez Szczerba l-a surprins cu cîteva lovituri bine țintite în rundul doi. Nesigur în apărare, Budușan a fost depășit net de atacurile polonezului, pierzînd prin abandon. Efect al reflexelor slabe, obosite, urmare firească a vieții nesportive. Resursele sale se terminaseră în cele două partide susținute anterior cu P.J. Davitt (Irlanda) și K. Marjamaa (Finlanda).

Marcel Sîrba (mijlocie mică). Prezență absolut formală în echipa olimpică. Sîrba a fost... prilejul singurei victorii obținută de suedezul L. Vainonen la J.O.

Valentin Silaghi (mijlocie). Cu dîrzenie, perseverență și apel permanent la cunoștințe tehnice, Silaghi a cucerit medalia de bronz, eliminîndu-i din competiție pe A. Thomas (Guyana) și M. Kaylon (Marea Britanie). A fost învins la puncte de către campionul olimpic al categoriei, J. Gomez (Cuba). De remarcat faptul că, deși l-a dominat pe Silaghi, Gomez nu a strălucit ca în celelalte partide.

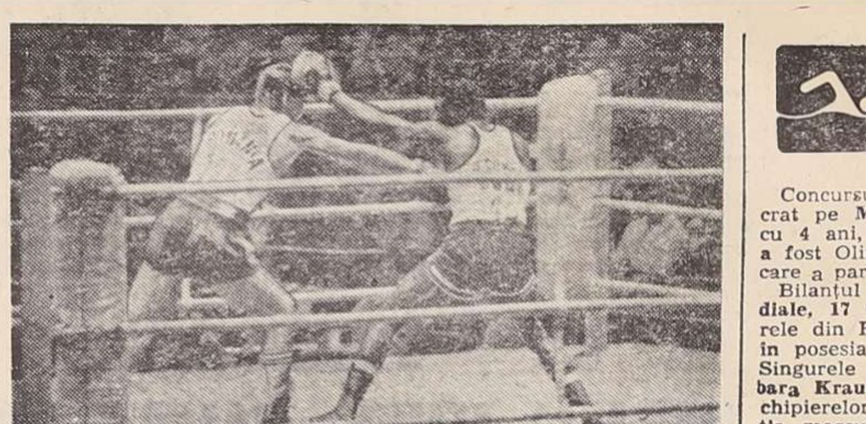

Schimb de directe între Valentin Silaghi *și cubanezul* Jose Gomez, *într-un meci în care „miza" era calificarea în finala olimpică.* Silaghi *s-a oprit pe treapta de bronz a podiumului, victoria în această dispută revenind sportivului cubanez, devenit campion olimpic al „mijlociilor"*

Foto: Dragoș NEAGU

Georgică Donici (semigrea). **Și una dintre marile noastre speranțe la J.O., a avut șanse deosebite de a realiza o performanță de răsunet. Din păcate, spre surprinderea noastră, Donici a avut tocmai la J.O. una dintre cele mai slabe comportări din ultima vreme. După o victorie prin abandon în meciul cu N.** Nanga (Camerun), Donici a pierdut la puncte în fața unui boxer care nici el nu a strălucit, polonezul P. Skrzecz.

Teodor Pîrjol (grea). Căzut la primul examen, în compania lui F. Damiani (Italia) — învins și el în meciul următor, Pîrjol a confirmat încă o dată criza noastră de „grei" după retragerea lui Ion Alexe.

Întrebări (firești), cu răspunsuri care aduc în... actualitate lipsuri vechi

Aceasta a fost, în esență, comportarea boxerilor români la Jocurile Olimpice de la Moscova. Urmarea firească, un bilanț modest: 2 medalii de bronz. **Puteau, oare, obține mai mult?** Da și nu! DA, deoarece: 1) la acest turneu tragerile la sorți le-au fost, în general, favorabile, neimpunîndu-le sarcini prea grele încă din start; 2) adversarii întîlniți nu au fost de valori prea ridicate, printre ei aflîndu-se un singur campion olimpic. NU, deoarece: 1) **pregătirea fizică a boxerilor români a fost nesatisfăcătoare; 2) au dovedit o modestă orientare tactică, mai ales cînd decizia se afla „pe muchie de cuțit"; 3) celor mai mulți dintre sportivi le lipsește forța morală, ambiția necesară pentru obținerea victoriei în momentele grele ale luptei.**

Ce îi stopează pe boxerii români în fața podiumurilor de premiere? Exceptînd atenția și interesul nu întotdeauna corespunzătoare acordate de către pugiliști pregătirii și vieții sportive, semnalăm și un alt factor care ni se pare deosebit de important: metodele empirice, învechite de antrenament practicate de majoritatea antrenorilor. La acestea am putea adăuga atenția tot mai mică acordată creșterii juniorilor. Toate acestea manifestîndu-se, paradoxal, pe fondul unor bune condiții materiale concretizate în săli de antrenament și materiale sportive!

A fost, oare, trimisă la J.O. cea mai bună echipă de care dispunem? Oricît am fi de exigenți, trebuie să recunoaștem că în momentul de față cam aceștia ne sînt... „artiștii". **Valoarea lor este modestă și atîta timp cît nu vom recunoaște acest lucru și vom căuta să ne autoînșelăm cu așa-zisele succese obținute la cine știe ce „mari" competiții în afara campionatelor europene, mondiale și Jocurilor Olimpice, situația se va perpetua, așa cum se întîmplă de cîțiva ani.** Rezultatele boxerilor români între ultimele două ediții ale Jocurilor Olimpice (1976—1980) sînt edificatoare în acest sens:

	Aur	Argint	Bronz
1976 — Jocurile Olimpice (Montreal)	0	2	3
1976 — C.E. de tineret (Izmir)	1	3	1
1977 — C.E. seniori (Halle)	0	1	5
1978 — C.E. de tineret (Dublin)	2	0	2
1978 — C.M. de seniori (Belgrad)	0	0	0
1979 — C.E. de seniori (Köln)	0	2	5
1979 — C.M. de juniori (Yokohama)	0	1	2
1980 — C.E. de tineret (Rimini)	0	3	1
1980 — Jocurile Olimpice (Moscova)	0	0	2

Mediocritate supărătoare prin... longevitatea ei

Privind situația de mai sus, **rezultatele nesatisfăcătoare ale pugiliștilor noștri la J.O. nu ne mai apar ca un „accident", ca o „coaliție" a arbitrilor împotriva noastră, ca o stare „normală" datorată „schimbului de generații", ci ca o mediocritate supărătoare prin longevitatea ei. Faptul că în lungul interval dintre două ediții ale J.O. singurele titluri de campioni în competiții importante ne-au fost aduse de boxerii tineri, nu de seniori, nu poate trece neobservat. Dar ce se întîmplă cu ei în drumul spre seniorat? De ce nu-și urmează drumul firesc spre titlurile de campioni în competițiile de seniori, așa cum se întîmplă cu juniorii din alte țări?** Dăm cîteva exemple: Petar Lesov (Bulgaria), campion mondial de juniori la Yokohama (1979) — campion olimpic la Moscova; Patrizio Oliva (Italia), campion european de tineret la Dublin (1978) — campion olimpic la Moscova; Rudi Fink (R.D.G.), medalie de argint la campionatele europene de tineret de la Izmir (1976) — campion olimpic la Moscova. Vizavi de aceste exemple ne întrebăm ce valoare internațională au în prezent cei trei boxeri români care, în intervalul dintre Olimpiade, au cucerit titlurile de campioni europeni de tineret? Este vorba de Nicolae Șeitan (1976), Daniel Radu și Ion Joița (1978).

Bilanțul de mai sus poate ridica și alte semne de întrebare. Se acordă suficientă atenție tinerelor generații de boxeri? Se pricep și depun suficientă muncă antrenorii noștri pentru a crește campioni europeni sau olimpici? Dacă da, de ce nu mai avem asemenea campioni? Nu se poate arunca totul, la infinit, în spinarea sportivilor care „sînt nedisciplinați", „nu vin la antrenamente", „duc viață nesportivă" etc., etc. De asemenea, nici laitmotivele cu „să avem răbdare", „campionii mari nu se fac într-un an, doi" nu mai pot satisface, nu pot șterge semnele de întrebare de mai sus. **Iubitorii boxului din țara noastră, și nu sînt puțini, au avut răbdare, au așteptat ani în șir un nou campion olimpic. De 24 de ani, de la Nicolae Linca — medaliat cu aur la J.O. de la Melbourne (1956) — tot așteptăm. Un sfert de secol! Oare nu-i prea mult, tovarăși antrenori din întreaga țară?**

Petre HENT

CÎTEVA ÎMBUCURĂTOARE „PREMIERE" LA ÎNOT, ÎN SCHIMB POLOUL S-A ÎNDEPĂRTAT DE PODIUM

Concursul olimpic de înot de la München (1972) l-a consacrat pe **Mark Spitz** (7 medalii de aur). La Montreal, în urmă cu 4 ani, au strălucit **Kornelia Ender** și **John Naber**. Moscova a fost Olimpiada lui **Vladimir Salnikov**, primul înotător din lume care a parcurs 1 500 m în mai puțin de 15 minute!

Bilanțul întrecerilor din piscina Olimpiiski: **10 recorduri mondiale, 17 recorduri europene și 16 recorduri olimpice**. Înotătoarele din R. D. Germană au dominat categoric întrecerile, intrînd în posesia a două treimi (26 din 39) din medaliile puse în joc. Singurele probe ce au scăpat sportivelor **Rica Reinisch, Barbara Krause, Karen Metschuck** (cîte trei medalii de aur) și coechipierelor lor, au fost 200 m bras și 800 m liber. În competiția masculină s-au impus sportivii sovietici cu 7 titluri și 17 medalii (din 39). Cele mai mari surprize: victoria ștafetei australiene la 4x100 m mixt și succesul tînărului înotător suedez **Bengt Baron** la 100 m spate. Exceptînd rezultatul lui **Salnikov** (de asemenea, trei medalii de aur), să mai amintim că **Barbara Krause** este prima înotătoare din lume care a parcurs 100 m în mai puțin de 55 de secunde (54,79) și că printre cele mai valoroase rezultate înscrise în tabela recordurilor lumii se află și cele realizate de **Rica Reinisch** la 100 m spate (60,86) și **Petra Schneider** la 400 m mixt (4:36,29).

Carmen Bunaciu a încercat, dar n-a reușit să se autodepășească

Pentru sportivele noastre debutul olimpic a fost promițător. Ștafeta de 4× 100 m mixt, alcătuită, cu numai cîteva luni în urmă, din **Carmen Bunaciu, Brigitte Prass, Mariana Paraschiv** și **Irinel Pănulescu**, (ultimele trei fiind pentru prima oară la o competiție de mare amploare) a reușit ca în numai 9 ore să corecteze de două ori recordul național, aducîndu-l de la 4:26,38 la 4:21,27 și să se califice în finală. A fost pentru prima oară cînd o ștafetă a înotătoarelor române reușește să se alinieze la start în finala unei competiții olimpice. Cvartetul român a ocupat locul 7, dar putea ciștiga un loc sau două dacă Pănulescu și Paraschiv ar fi fost la Moscova în formă maximă.

A urmat primul start al lui **Carmen Bunaciu** în proba de 100 m spate. Era tot pentru prima oară în istoria înotului nostru cînd o româncă se afla în luptă directă pentru o medalie olimpică; rezultatele anterioare îi dădeau tot dreptul să aspire la un loc pe podium. Bunaciu a început concursul bine, cu un nou record național (63,25) în prima serie, pe care a cîștigat-o detașat. În finală însă, reprezentanta noastră nu a reușit decît locul 4. Ea nu a izbutit să coboare sub 63 de secunde, așa cum își propusese, dar chiar dacă reușea tot nu ar fi putut trece de trio-ul Reinisch 60,86 record mondial, **Kleber** 62,07, **Riedel** 62,64, autoare ale unui salt de-a dreptul uimitor. Desigur, un progres de 4 secunde în 7 luni nu este ceva ieșit din comun pentru performeri, dar ca să ajungi într-un asemenea răstimp de la 64,84 la 60,86 (Reinisch), sau de la 66,20 la 62,64 (Riedel) — iată o performanță care depășește și cel mai optimist pronostic.

Pînă la finala cursei de 200 m spate, cea în care Carmen avea realmente cele mai mari posibilități pentru a-și împlini un vis frumos, sportiva noastră — așa cum ne relatează toți cei care au stat în preajma sa, în zilele respective — a trăit un șoc puternic. Din numeroasele antrenamente efectuate în cei patru ani care au precedat Olimpiada de la Moscova, ea învățase cît de mult trebuie să muncești pentru a cîștiga, la nivelul respectiv, cîteva zecimi sau o jumătate de secundă și nu-și putea imagina, văzîndu-și adversarele, cum se poate ajunge atît de repede la asemenea progrese. **„A fost tot timpul nervoasă** — ne relata antrenoarea ei Cristina Șoptereanu, **iar în ziua concursului s-a prezentat la startul finalei albă de emoție. În timpul întrecerii s-a aflat mai bine de 170 m din parcurs în poziția secundă, dar în final a sosit tot a 4-a, fiind întrecută de Reinisch cu 2:11,77 — nou record mondial** (la 1 ianuarie 1980 avea cel mai bun rezultat 2:23,13), **Kornelia Polit** 2:13,75 **și Birgit Treiber 2:14,11".** Bunaciu, pe locul 4, nu a reușit decît 2:15,20, cu 68 de sutimi de secundă mai slab decît recordul țării. „Normal — afirmă tot Cristina Șoptereanu, **Carmen trebuia să înoate distanța în 2:13,0 și putea obține medalia de argint. A fost însă slab pregătită din punct de vedere psihic, s-a temut inadmisibil de mult de adversarele sale din R. D. Germană, teamă care a sporit de la zi la zi, urmărind suita recordurilor stabilite de sportivele din această țară".**

Așa cum am mai arătat, la Moscova, Bunaciu nu a fost întrecută decît de sportivele din R. D. Germană, marile învingătoare ale concursului olimpic, **cele două locuri 4 reprezentînd cele mai bune rezultate obținute de vreun înotător român în istoria întrecerilor olimpice. Totodată însă, toată lumea este convinsă că sportiva română ar fi putut obține o medalie în proba de 200 m spate.** Nu a reușit însă pentru că — și a-

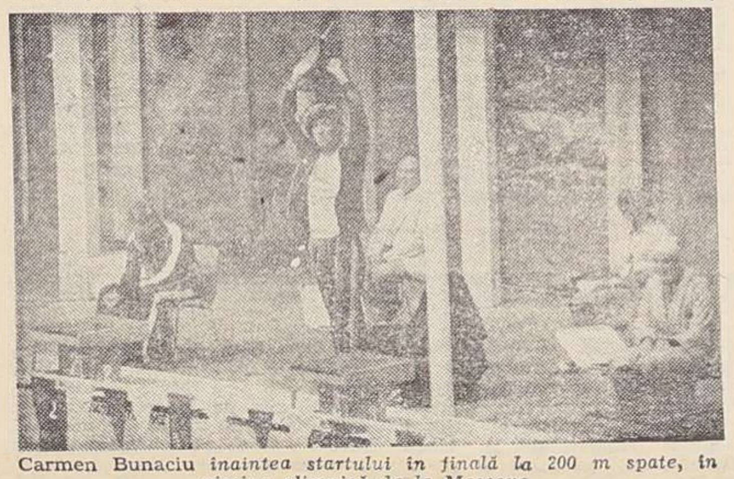

Carmen Bunaciu *înaintea startului în finală la 200 m spate, în piscina olimpică de la Moscova.*

ceasta a reieșit din discuțiile purtate recent la ședința Biroului F. R. Natație — nu a fost capabilă să se autodepășească și să stabilească la Moscova un nou record național. Nu a reușit acest lucru pentru că modelul de antrenament al sezonului 1978—1979, luat ca etalon deoarece cu el realizase cele mai bune performanțe din cariera sa, nu a mai fost repetat; pentru că în pregătirea sa, fie din cauza stării sănătății, fie din alte motive independente de voința sa, a avut pauze nepermise; pentru că și la această oră tehnica sa nu este încă pusă la punct. Dacă întreaga activitate a acestei valoroase sportive ar fi fost controlată îndeaproape de cei care trebuiau s-o facă, poate că o serie de lipsuri ar fi putut fi evitate pe parcurs.

Dintre ceilalți reprezentanți ai țării în concursul de înot de la Moscova merită a fi subliniată comportarea reșițencei **Brigitte Prass**, care s-a alăturat lotului olimpic (doar pentru ștafeta mixtă) cu numai cîteva luni în urmă. Ea a făcut tot ce era posibil pentru intrarea în finală a cvartetului nostru, iar în probele individuale a corectat recordurile țării (1:15,10 — 100 m bras și 2:39,90 — 200 m bras). Cu mult sub posibilități au concurat **Irinel Pănulescu** și **Mariana Paraschiv**, evoluțiile lor slabe neputînd fi explicate de către antrenoarea Cr. Șoptereanu, iar Mihai Mandache (locul 18 la 200 m spate) nu s-a ridicat la nivelul unui concurs olimpic.

Locul 9 – cel mai slab rezultat al poloiștilor

Reprezentativa de polo a României a debutat promițător în turneul olimpic, obținînd ceea ce nu reușise niciodată: un draw (6—6) chiar în fața campioanei olimpice de la **Montreal**, formația **Ungariei**. A urmat un joc mai puțin convingător — 6—4 cu **Grecia** — și apoi partida cu **Olanda** (3—5), care i-a trimis pe tricolori în turneul pentru locurile 7—12. În continuare — o nouă înfrîngere (3—5) în fața **Italiei**, un rezultat egal (4—4) cu **Australia** și trei victorii de consolare în fața **Suediei** (8—3), **Bulgariei** (10—6), **Greciei** (11—8) și astfel, locul 9 în clasamentul final, cel mai slab ocupat de selecționata țării noastre în ultimii 20 de ani.

De ce s-a pierdut meciul cu Olanda, care a barat drumul poloiștilor români către turneul final? Antrenorul **A. Grințescu**, care a preluat conducerea tehnică a echipei cu numai șase săptămîni înaintea J.O., ne explică: 1) jucătorii s-au apărat slab, primind goluri cu mare ușurință (n.r. olandezii au mai avut cel puțin **3—4 ocazii mari de a înscrie); 2) în repriza a 4-a, la scorul de 3—4, Ilie Slăvei nu s-a dovedit capabil să concretizeze la o situație de superioritate numerică cu doi oameni în plus (!); 3) arbitrul spaniol E. Asensio ne-a dezavantajat vădit, anulînd un gol perfect valabil al lui Schervan, tot la scorul de 3—4, și refuzind un penalty clar la o acțiune de contraatac a lui Costrăș.**

Desigur, explicațiile pot fi luate în considerație, dar părerea noastră este că nu situațiile arătate mai sus au determinat clasarea total nesatisfăcătoare a echipei române în turneul olimpic. După C.M. din 1978, „Cupa Mondială" din 1979 și Universiada 1979 am subliniat o serie de lipsuri ale echipei naționale române de polo, faptul că prezentăm, în continuare, **o echipă îmbătrînită, cu un stil de joc demodat, o formație cu jucători fără personalitate și unii chiar nedisciplinați.** De fiecare dată Biroul F.R.N. a trecut ușor peste criticile aduse, singura măsură luată fiind cea a schimbării... antrenorilor (cinci în patru ani!). Era evident pentru toată lumea că „7"-le reprezentativ, după o suită de rezultate slabe obținute în lunile anterioare, se prezenta, în continuare, debusolat, **că o serie de jucători manifestau totală indiferență și lipsa dorinței de a se pregăti cu maximă conștiinciozitate.** Care au fost măsurile luate de Biroul F.R.N.? Schimbarea antrenorilor (P. Niculescu și I. Capșa) și ridicarea suspendării lui Claudiu Rusu, sancționat tot de Biroul F.R.N., în urmă cu cîteva luni, pentru acte de indisciplină !...

Valoarea se obține prin muncă, foarte multă muncă

Cei trei săritori care ne-au reprezentat în concursul olimpic nu au reușit să se califice pentru finale, avînd evoluții modeste. Atît **Ruxandra Hociotă** (locul 15) și **Felicia Cîrstea** (loc. 23) în concursul de la trambulină, cît și **Alexandru Bagiu**, la trambulină (loc. 23) și platformă (loc. 13) s-au situat pe poziții inferioare, care demonstrează că nu au izbutit să pătrundă în elita săritorilor.

Antrenorul **Dumitru Popoaie**, care i-a însoțit la Moscova pe reprezentanții țării noastre, explica comportarea slabă a sportivilor români prin faptul că ei au încercat, dar fără succes, o serie de sărituri dificile, că s-au prezentat la concurs emoționați, depășiți de importanța competiției.

Exceptîndu-le pe Bunaciu și Prass, modele de ambiție și conștiinciozitate în pregătire, ceilalți reprezentanți ai natației românești la Moscova au evoluat nesatisfăcător, nerealizîndu-și obiectivele propuse. De acest lucru se fac vinovați în primul rînd sportivii și antrenorii lor. Totodată însă trebuie să subliniem și faptul că — lucru reieșit, dealtfel, și la ultima sa ședință de analiză — nici Biroul F.R.N. nu s-a preocupat suficient de una din principalele sale sarcini — pregătirea olimpică. Planurile alcătuite de antrenori nu au fost urmărite îndeaproape, activitatea loturilor a fost insuficient controlată. Biroul F.R.N. a dovedit slăbiciuni față de unele abateri disciplinare, mai ales ale poloiștilor, nu și-a respectat propriile hotărîri, toate acestea răsfrîngîndu-se în mod negativ asupra evoluțiilor echipei de polo în ultimii doi ani. Nici calendarul competițional al sportivilor în cele trei discipline nu a fost judicios alcătuit, desele deplasări în străinătate, ale poloiștilor îndeosebi, cu și fără rost, impietind asupra pregătirii, ca și alcătuirea unui calendar intern... nelogic (campionatul de polo a început în decembrie 1979, a durat trei săptămîni, și a fost reluat acum, la începutul lunii septembrie !). Iată cîteva din cauzele pentru care natația românească nu a înregistrat la Moscova rezultatele pe care și le dorea, rezultate îndreptățite de eforturile materiale (mai ales la polo) depuse în tot ciclul olimpic.

Adrian VASILIU

HALTEROFILILOR, CALIFICATIVUL INSUFICIENT

● Forma maximă nu a fost obținută la J.O., ci la... C.E. de la Belgrad ● Doar Dragomir Cioroslan și Ștefan Tașnadi printre primii 6 ● Trei sportivi au ratat toate încercările, ieșind din concurs ● Prea multe încercări nereușite: 39 din 60 posibile ! ● Selecția și pregătirea rămîn obiectivele permanente ale F.R.H.C. ● Numărul juniorilor crește, de ce valoare scade ?

Niciodată la competițiile olimpice de haltere nu a participat atît de numeroși sportivi români ca acum, la ediția moscovită. Mai exact, federația noastră a aliniat o echipă completă (10 sportivi), adică tot atîția cîți au fost prezenți, la un loc, la edițiile precedente ale Jocurilor Olimpice, începînd din 1952, cînd, la Helsinki, au luat startul primii reprezentanți ai țării noastre. Înainte de această ultimă ediție a J.O. se putea afirma că halterofilii noștri au avut o comportare modestă. Doar Lazăr Baroga a obținut, la Tokio (1964), locul 5, aducînd primele două puncte delegației noastre. Ceilalți s-au clasat pe poziții modeste (8—14).

Iată că în acest an, la J.O. de la Moscova, dintre cei 10 halterofili români aliniați la start, doi au reușit să se claseze printre primii 6: **Dragomir Cioroslan** — locul 5, la categoria semimijlocie, și **Ștefan Tașnadi** — locul 6, la categoria grea. Așadar, zestrea de puncte acumulate s-a ridicat la... 3, rezultat — la drept vorbind — mult sub obiectivul prevăzut înainte de Olimpiadă de către federația noastră de specialitate. În principiu, se considerase că halterofilii ar putea acumula 8—10 puncte și eventual chiar să cucerească o medalie! Dar, din păcate, aceste prevederi nu au fost realizate deși se poate spune că sportivii noștri au fost foarte aproape de atingerea obiectivului. Acel pas hotărîtor, lipsit doar despre care ziarul nostru a scris în repetate rînduri, scoțînd în evidență necesitatea unui salt estimat la cîteva kilograme în plus la fiecare concurent.

Iată diagrama de concurs și posibilitățile sportivilor noștri de a se fi clasat pe locuri superioare la Moscova. Pe **Gh. Maftei** l-au despărțit 12,5 kg de locul 6! La „smuls": 105 kg; 110 kg — ratat de două ori; la „aruncat": 142,5 kg; 147,5 kg — ratat de două ori. **P. Petre: la „smuls": 105 kg — ratat de două ori, 105 kg; la „aruncat": 140 kg; 145 kg — ratat de două ori. G. Radu: la „smuls": 115 kg; 120 kg — ratat de două ori;** la „aruncat" : 150 kg — ratat, 150 kg, 157,5 kg; pentru a se clasa pe locul 6, el ar fi trebuit să ridice cu 10 kg mai mult. **C. Chiru: la „smuls": 120 kg — ratat de trei ori! V. Dociu, cu 7,5 kg în plus putea ocupa locul 6; la „smuls": 135 kg; 140 kg — record național; 142,5 kg — ratat; la „aruncat": 170 kg — ratat, 170 kg; 175 kg — ratat. D. Cioroslan, cu 7,5 kg în plus, putea ocupa locul 4; la „smuls": 140 kg; 145 kg — ratat de două ori; la „aruncat": 182,5 kg; 190 kg — ratat de două ori. D. Petre cu 5 kg în plus putea să ocupe locul 5; la „smuls": 156 kg; 160 kg — ratat de două ori; 190 kg — ratat de trei ori. V. Groapă: la „smuls": 155 kg — ratat de două ori; 160 kg — record național; la „aruncat": 195 kg — record național; 200 kg — ratat de două ori. Șt. Tașnadi: la „smuls": 165 kg; 170 kg — ratat de două ori; la „aruncat": 195 kg; 207,5 kg — ratat de două ori (în caz de reușită, ar fi ocupat locul 5). M. Parapancea: la „smuls": 162,5 kg — ratat de trei ori!**

Desigur, cele 39 de ratări (din 60 de încercări posibile) — o proporție extrem de ridicată — au fost hotărîtoare în clasarea sportivilor români pe locuri sub posibilitățile lor.

Așadar, la J.O., în loc de progresul așteptat, mulți dintre sportivii noștri au regresat față de C.E. de la Belgrad. Putem pune acest eșec pe seama unei pregătiri mai slabe după „europene"? Membrii colectivului de antrenori (L. Baroga, Șt. Achim, Gh. Mănăilescu, **Ilie Ienciu-Dociu**) au muncit mult cu elevii lor, au mărit intensitatea efortului și concursurile de selecție dinaintea Olimpiadei au confirmat acest lucru. **Gheorghe Maftei, Dumitru Petre, Virgil Dociu, Dragomir Cioroslan, Constantin Chiru, Ștefan Tașnadi ș.a. au obținut la antrenamente rezultate mult superioare față de cele realizate la Moscova și chiar la Belgrad. Atunci cum se explică comportarea slabă a majorității reprezentanților noștri la concursul din capitala Uniunii Sovietice?** Debutul olimpic, concurența valoroasă a adversarilor, starea emotivă a candidaților noștri? Desigur, la aceste întrebări răspunsul poate fi afirmativ, dar el nu poate constitui, în nici un caz, o scuză, deoarece se știa că la Olimpiadă vor concura cei mai valoroși halterofili ai lumii (cei europeni, de o certă clasă internațională, li s-au adăugat cei din Cuba și R.P.D. Coreeană), lucru care s-a adeverit pe deplin.

O altă trăsătură care trebuie luată în considerare este forma sportivilor care au concurat atît la C.E. de la Belgrad, cît și la J.O. de la Moscova. În capitala Iugoslaviei rezultatele păreau promițătoare, ele dovedind că unii dintre sportivii noștri au realizat atunci forma maximă; o formă pe care nu au putut-o menține sau chiar să o îmbunătățească în următoarele zece săptămîni, cînd a fost programată întrecerea din capitala sovietică.

Revenind la sportivii noștri, care au eșuat la J.O., ratînd trei încercări (Constantin Chiru, Dumitru Petre și Marin Parapancea — eliminați din concurs), considerăm că procentul este foarte mare. Proporția aceasta se explică prin supraevaluarea forțelor și a formei în condiții aparte — veche meteahnă în acest sport — bazată pe faptul că la antrenamente unele greutăți mari par să fie ridicate cu ușurință. **Da, vom spune cu temei: într-un fel se obțin la antrenamente rezultatele mari (fără arbitri), cu greutatea corporală depășită, și fără teamă de adversar și cu totul altfel se concurează, potrivit regulamentelor, în tensiunea întrecerilor la înalt nivel. Chiar și unii halterofili care vizau titlul olimpic sau medalii, ca sovieticii David Rigert, Vasili Alekseev, ungurii György Köszegi, Ferenc Antalovics, Günter Schliwka (R.D.G.), bulgarul Plamen Asparuhov ș.a. au ratat cîte trei încercări, părăsind concursul!**

Principalele învățăminte care se desprind în urma Olimpiadei de la Moscova rămîn aceleași pentru sportivii noștri, ca și în urmă cu cîțiva ani. Pentru a atinge nivelul performanțelor mondiale, **cele mai importante direcții spre care trebuie să ne îndreptăm atenția rămîn: selecția elementelor și pregătirea lor. Din** cele constatate s-a observat că, în ciuda unor progrese în aceste domenii, munca de depistare a noilor cadre nu decurge în mod organizat, nu a fost suficient de bine urmărită de către federație și nici de antrenorii secțiilor. În lotul olimpic, doi sportivi de valoare mondială, Ion Buta și Marian Grigoraș — accidentați — nu au putut fi recuperați și din păcate nici alții, de valoarea lor (chiar la alte categorii), nu au fost depistați. Deși numărul copiilor și juniorilor din secțiile de specialitate a crescut, foarte puțini dintre aceștia ating nivelul performanțelor internaționale. Colegiul de antrenori al federației se pare că nu a găsit încă metodele cele mai adecvate pentru ca tinerii dotați să înregistreze, chiar din primii ani ai activității, salturi calitative spectaculoase. Iată de ce, media progresului halterofililor din lot, deși a fost apreciabilă la unele categorii (**V. Dociu, V. Groapă** ș.a.), nu s-a dovedit suficientă la altele, în vederea afirmării halterofililor noștri pe plan mondial. **Este foarte bine că federația de haltere face planuri de perspectivă, stabilește medii de progres la fiecare categorie, întocmește planuri individuale de antrenament — pentru că numai așa se pot obține rezultatele vizate, competitive în arena internațională — dar ele rămîn fără valoare dacă nu sînt îndeplinite și chiar depășite.**

La ora actuală, halterofilia mondială este dominată de reprezentativele a opt țări care au realizat la J.O. un bilanț valoros: 1. U.R.S.S. (5 medalii de aur — 3 de argint — 0 bronz), 2. **Bulgaria** (2 — 4 — 2), 3—6. **Ungaria, Cehoslovacia** și **Cuba** (cu cîte 1 — 0 — 1), 6. **R. D. Germană** (0 — 2 — 1), 7. **R.P.D. Coreeană** (0 — 1 — 1), 8. **Polonia** (0 — 0 — 3). Am publicat acest clasament, cu intenția de a stimula creșterea exigenței tuturor factorilor de răspundere, în frunte cu organismele federației noastre de specialitate, a antrenorilor și sportivilor, **pentru ca într-o zi halterofilii români să ajungă pe podiumul medaliaților! Există toate condițiile ca ei să poată obține un loc în vîrful piramidei, dar sub rezerva unei munci de perspectivă mai bune și mai eficiente.**

Ion OCHSENFELD

Iată un tabel comparativ, care ilustrează comportarea halterofililor români (cu locurile și performanțele lor) la cele două mari competiții ale anului (C.E. de la Belgrad din luna mai și J.O. de la Moscova din luna iulie). Prima cifră reprezintă locurile ocupate la cele două întreceri.

	C.E. BELGRAD	J.O. MOSCOVA
Cat. cocoș		
5. Gh. Maftei	252,5 kg (107,5+145)	7. 247,5 kg (105+142,5)
6. P. Petre	245 kg (105+140)	8 245 kg (100+145)
Cat. pană		
5. C. Chiru	265 kg (122,5+142,5)	120 kg ratat la „smuls"
6. G. Radu	265 kg (115+150)	8. 265 kg (115+150)
Cat. ușoară		
4. V. Dociu	307,5 kg (135+172, 5)	8. 310 kg r.n. (140 r.n.+170)
Cat. semimijlocie		
D. Cioroslan	(nu a concurat)	5. 322,5 kg (140+182,5)
Cat. mijlocie		
6. D. Petre	340 kg (155+185)	155 kg la „smuls" 190 kg – ratat la „aruncat"
Cat. semigrea		
V. Groapă	150 kg la „smuls" apoi accidentat	7. 355 kg r.n. (160 r.n.+195 r.n.)
Cat. grea		
7. Șt. Tașnadi	367,5 kg (165+202,5)	6. 360 kg (165+195)
Cat. supergrea		
M. Parapancea	157,5 kg la „smuls" 207,5 kg – ratat la aruncat	162,5 kg – ratat la „smuls"